

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. С., 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Г.
Кирил Д. Павлов

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ивайло П. Г. Въззивно гражданско дело №
20221800500513 по описа за 2022 година

С Решение № 53 от 13.04.2022 г., постановено по гр.дело № 863/2021 г.
по описа на Ихтиманския районен съд, е отхвърлен искът на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД
срещу Н. Т. за установяване на съществуване на вземания в размер на 3404,63
лв. - главница по Договор за потребителски кредит № 4001497333 от
06.03.2020 г., 647,63 лв. - договорна лихва за периода от 15.04.2020 г. до
10.02.2021 г., 104,36 лв. - обезщетение за забава за периода от 15.04.2020 г. до
18.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на
подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (01.04.2021г.)
до окончателното изплащане на сумата. Със същото решение е прогласена
нищожността на договора за потребителски кредит № 4001497333 от
06.03.2020г. между „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и Н. Т., като сключен поради липса на
съгласие.

Настоящото производство е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК и е
образувано по въззивна жалба от „Т.Б.А.Б.“ ЕАД срещу горното решение.
Жалбоподателят твърди, че обжалваният съдебен акт е неправилен и
незаконосъобразен. Пзовава се на заключението по съдебно- почерковата
експертиза, въз основа на което прави извод, че между страните е налице
валидно сключен договор, като подписът за кредитополучател е положен
именно от Т.. Твърди, че е изпълнил задълженията си по договора, който
валидно обвързва страните по него и не страда от пороци, вкл. във волята на
страните. Счита, че основанието и размерът на задължението са били
доказани от ССЕ и писмените доказателства, а вменяемостта на Т. към датата
на подписване на договора - от съдебно- психиатричната експертиза. Оспорва
изводите на вещото лице, вкл. решаващия такъв, че при подписване на
процесното съглашение Н. Т. е действал под натиск. Счита, че договорът не е

нищожен, а тезата на съда в обратен смисъл (подкрепена със съдебна практика) противоречи на Конвенцията за правата на хората с увреждания. Анализира разпоредбите на чл. 31, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД, като прави извод, че същите не следва да се прилагат при временни състояния на невъзможност за ръководене на постъпките или разбиране на свойството им. Провежда историческо тълкуване на относимата към случая уредба на ЗЛС и ЗЗД, във връзка със Закона за лицата от 1907г. (понастоящем – отменен). Счита, че в настоящия случай не би могло да се говори за липса на съгласие и договорът не е нищожен, тъй като безспорно подписът положен върху договора е на ответника и същият е знаел, че подписва документ, срещу който получава облага. Подчертава, че дори ако договорът се окаже унищожаем, съдът е следвало да уважи алтернативното му искане да осъди ответника да върне чистата стойност на кредита. Моли съда да отмени обжалваното решение и да признае за установено, че Н. Т., в качеството си на кредитополучател (потребител) по ДПК № 4001497333/06.03.2020 г., дължи изпълнение на парично задължение към „Т.Б.А.Б.” ЕАД, в качеството му на кредитор по същия договор, в общ размер на 4156,62 лв., формиран от неизплатена главница в размер на 3404,63 лв., договорна лихва в размер на 647,63 лв. за периода от 15.04.2020 г. до 10.02.2021 г., и обезщетение за забава в размер на 104,36 лв. за периода 15.04.2020 г. до 18.03.2021 г. ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по 417 от ГПК (01.04.2021г.) до окончателното изплащане на задължението. При условията на евентуалност (ако съдът намери договора за унищожаем), моли за осъждане на ответника да върне сумата, с която се е обогатил (2499лв.) на основание чл. 58 от ЗЗД, във вр. чл. 55 от ЗЗД, във вр. 34 от ЗЗД.

Постъпил е отговор, с който жалбата се оспорва и се споделят изводите на районния съд. Въззиваемият изразява несъгласие с твърденията на жалбоподателя, като на свой ред твърди, че, независимо от положения от него подпис под процесния договор, той не е изразявал съгласие за сключването му. Акцентира върху определената му с ЕР на ТЕЛК степен на неработоспособност. Сочи, че е поставен под ограничено запрещение, както и повода за това. Поддържа, че не винаги разбира свойството и значението на постъпките си. Оспорва да е получил сумата – предмет на договора. Прави изводи от показанията на двамата разпитани свидетели. Позовава се на сключението по СПЕ и подчертава извода на вещото лице, че не е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и не е бил в състояние да ръководи действията си. Твърди, че не може да взема самостоятелни решения. Прави извод, че към момента на сключване на процесния договор той е бил формално дееспособен, но не е бил в състояние да прецени значението на извършваните от него действия, както и последиците от същите. Солидаризира се с извода на ИРС, че, макар дееспособен, той е бил в състояние на трайна неспособност да разбира действията си, откъдето прави извод, че договорът е нищожен поради липса на съгласие. Развива съображения, че такова съгласие не може да бъде дадено от лице, което не осъзнава отговорността, която поема с действията си. При условията на евентуалност поддържа основателността на останалите предявени насрещни искове. Счита, че са налице предпоставките по чл. 31, ал. 1 от ЗЗД, а евентуално – и по чл. 29, ал. 2 или чл. 30 от ЗЗД, които обуславят унищожаване на процесния договор поради измама или заплашване. Поддържа, че е подписал договора под влияние на трети лица, срещу които е подадена жалба за измама. Намира за доказана представата му, че с

подписването на процесния договор не поема отговорност за връщане на сумата – негов предмет. Моли съда да потвърди обжалваното решение, а – ако прецени, че искът за нищожност на договора е неоснователен – да се произнесе по останалите искове за унищожаването на последния. Претендира разноски по чл. 38, ал. 1 от ЗА.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд жалбоподателят не се представлява. От процесуалния му представител е постъпила молба, с която поддържа въззивната жалба и моли съда да я уважи. Позовава се на ТР № 5 от 2020г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което, договорът, сключен от дееспособно лице, ако при сключването му то е било в състояние на трайна неспособност да разбира или да ръководи постъпките си, е унищожен на основание чл. 31, ал. 1 от ЗЗД. Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на разноските на насрещната страна.

В открито съдебно заседание пред Софийския окръжен съд въззиваемият не се явява. Представлява се от адв. Г., която оспорва въззивната жалба и поддържа подадения отговор, като моли съда да има предвид изложеното в него и да потвърди обжалваното решение. В случай, че предявеният насрещен иск се окаже неоснователен, моли съда да разгледа останалите насрещни искове. Претендира разноски.

Съдът намира, че фактическата обстановка по делото, установена въз основа на събраните пред Ихтиманския районен съд доказателства, е вярно и изчерпателно описана в обжалваното решение, поради което не е необходимо да се възпроизвежда в настоящия съдебен акт.

Във въззивното производство не са събирани доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалвания съдебен акт, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

I. По валидност

В конкретния случай, обжалваното решение е валидно, доколкото е постановено от надлежен съдебен състав, в писмен вид и е подписано от разгледалия делото съдия, а формираната от последния воля е ясно и разбираемо формулирана.

II. По допустимост

Решението е и допустимо, тъй като е постановено при наличие на положителните и липса на отрицателни предпоставки за упражняване на правото на иск, а първоинстанционният съд се е произнесъл по действително предявените такива.

III. По същество

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД за дължима и неизплатена главница, възнаградителна лихва и лихва за забава по договор за потребителски кредит.

Както правилно е указано с доклада на делото, предпоставки за уважаване на установителните главен и акцесорни иски са валидното възникване на процесните задължения, както и техния настоящ размер.

Ищецът е доказал указаните му релевантни обстоятелства посредством представяне по делото на процесния договор за потребителски кредит № 4001497333 от 06.03.2020г., както и на доказателства за предсрочна изискуемост на задълженията по него.

Във връзка с това, съдът намира, че договорът за банков кредит по чл. 430 от ТЗ е консенсуален, а не реален, поради което следва да се счита за сключен с постигане на съгласие между страните по него - арг. от Определение № 392 от 4.04.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2571/2015 г., IV г. о., ГК.

На следващо място, размерът и изискуемостта на задълженията са доказани от инкорпорирания в договора погасителен план, регламентиращ броя анюитетни вноски и техните падежи, както и от представените в заповедното производство доказателства за надлежно уведомяване на кредитополучателя за волята на банката да направи кредита предсрочно изискуем.

От друга страна, за оборване на твърденията на ищеца, ответникът е предявил насрещни иски и представил доказателства, че процесният договор за потребителски кредит е нищожен поради липса на съгласие, респ. унищожаем поради измама, заплашване и неспособност да разбира или да ръководи действията си към момента на неговото сключване – обстоятелства, чието доказване правилно е разпределено в тежест на ответника с доклада на делото.

1. По насрещния иск за нищожност на договора поради липса на съгласие.

По смисъла на чл. 26, ал. 2, изр. първо, предл. второ, от ЗЗД, съгласие липсва тогава, когато волеизявлението изхожда от малолетно или от поставено под пълно запрещение лице, както и ако е направено несериозно, при мислена уговорка или при насилие, а също и при неточно предаване на текста или при влагане на различно значение в използваните термини.

В конкретния случай е релевирана само една от горните хипотези, а именно – упражнено върху ответника насилие. Такова, обаче, е останало недоказано, поради следните съображения:

- На л. 90 от първоинстанционното дело се открива постановление за изпращане по компетентност на материали по прокурорска преписка, а на л. 95 - писмо вх. № 466/03.02.2022г. в РС- Ихтиман. От тях се установява, че е образувано досъдебно производство № 5133М227/2020г. по описа на СДВР, пр.пр. № 2116/2020г. по описа на Специализираната прокуратура (понастоящем – закрыта) за престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 1, вр. чл. 213а, ал. 2, т. 1 от НК. От съвместното тълкуване на постановлението и на писмото може да се направи извод, че:
 - Досъдебното производство касае деяния, извършени на 09.03.2020г., която е последваща различна дата спрямо датата на сключване на процесния договор за потребителски кредит и датата на получаване на стоката. Отделно от това, инкриминираното

деяние е предаване на парична сума (която е съвсем различна от сумата по процесния договор), а не усвояване на кредита чрез закупуване на мобилен телефон (каквото е процесният случай).

- Съгласно изричното удостоверятелно изявление в писмото, към момента на изготвянето му срокът за разследване е удължен, а по досъдебното производство няма привлечени в процесуалното качество на обвиняеми лица. Следователно, наказателното производство не е приключило, а още по-малко-чрез постановяване на присъда. Поради това към настоящия момент не е налице хипотеза по чл. 300 от ГПК, съгласно който задължителна за гражданския съд е само влязлата в сила присъда (или акт с еквивалентно значение) на наказателния съд, но не и други актове или документи, каквито са представените в настоящото производство.
- В постановлението за изпращане по компетентност са описани няколко отделни еднотипни действия, но те не са индивидуализирани в достатъчна степен, за да може някое от тях да се свърже с процесния договор за потребителски кредит.

По тези съображения, от горните документи не може да се направи дори косвен извод, че за сключването на договора е било упражнено насилие спрямо ответника.

- От показанията на св. В. и св. М. се установява, че тези свидетели разбрали впоследствие за изтеглени от Т. кредити, както и че той бил заплашван и го било страх. Следва да се има предвид, обаче, че тези показания са обобщени, неконкретни и не може да се свържат с процесния договор за кредит, поради което са неотносими към настоящото производство. Освен това, видно от показанията, информацията на свидетелите за твърдяното насилие произтича от самия ответник, т.е. от подлежащите на доказване изгодни негови твърдения, и поради това тази част от показанията им не е годно доказателство за тях (арг. от Решение от 13.05.2009 г. на СГС по гр. д. № 815/2007 г., БО, 1-ви възз. с-в).

С оглед гореизложеното, съдът намира за недоказано твърдението, че по отношение на ответника Н. Т. е било упражнено насилие за сключване на процесния договор за потребителски кредит.

Ответникът е релевирал и други обстоятелства, които, според него, обуславят претендираната от него нищожност на договора поради липса на съгласие, а именно – неспособността му да разбира напълно свойството и значението на действията си и да ръководи постъпките си, но тези обстоятелства по своето естество не са годни да обусловят претендирания от него правен резултат. Наистина, по въпроса е имало противоречива практика, а извод в така посочения смисъл е направен в цитираното от ИРС Решение № 143 от 16.12.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2729/2018 г., III г. о., ГК. Към настоящия момент, обаче, противоречието е преодоляно с постановяване на Тълкувателно решение № 5 от 30.05.2022 г. на ВКС по т. д. № 5/2020 г., ОСГТК, съгласно което *„договорът, сключен от дееспособно лице, ако то*

при сключването му е било в състояние на трайна неспособност да разбира или да ръководи действията си, е унищожаван на основание чл. 31, ал. 1 ЗЗД“. Поради това, дори да бъдат доказани, така релевираните обстоятелства не биха довели до нищожност на договора.

Други предпоставки за претендираната от Т. нищожност не са изтъкнати и не са доказани, поради което предявеният от него иск по чл. 26, ал. 2, изр. първо предл. второ от ЗЗД е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Поради това обжалваното решение е неправилно в частта си, с която е този иск е уважен, и следва да бъде отменено в съответната част, като вместо него се постанови друго, с което този иск се отхвърля.

Отхвърлянето на иска за нищожност на договора представлява сбъждане на вътрешното процесуално условие за разглеждане на останалите предявени при условията на евентуалност насрещни иски в заявената от ответника поредност, независимо че са били докладвани като един иск.

2. По евентуалния насрещен иск за унищожаване на договора по чл. 31 от ЗЗД.

Както се посочи по-горе, съгласно Тълкувателно решение № 5 от 30.05.2022 г. на ВКС по т. д. № 5/2020 г., ОСГТК, *„договорът, сключен от дееспособно лице, ако то при сключването му е било в състояние на трайна неспособност да разбира или да ръководи действията си, е унищожаван на основание чл. 31, ал. 1 ЗЗД“.*

В конкретния случай, съдът намира, че е налице именно тази хипотеза, тъй като:

- Видно от ЕР № 0455 от 067 08.04.2016г. на ТЕЛК към „Център за психично здраве – С.“ ЕООД (л. 52 от първоинстанционното дело), на Н. Г. Т. е пожизнено определена 50% трайно намалена работоспособност поради заболявания „лека умствена изостаналост“ и „епилепсия“. Констатиран е „намален контрол на влеченията и подтиците“.
- С Решение № 260031 от 04.02.2021г. постановено по гр.д. № 245/2020г. на Софийския окръжен съд, Т. е бил поставен под ограничено запрещение. Хронологически, този акт следва сключването на процесния договор, но има характер на косвено доказателство, че състоянието на Т. е предполагало поставянето му под запрещение и в непосредствено предходните моменти.
- Свидетелите В. и М. категорично заявяват, че Т. не може да чете, да пише, да брой и да смята, не познава часовника, не умее да борави с банкова карта и е много наивен. Според св. М., ответникът не възприема адекватно действителността и не може да пресъздаде пълно дадено събитие. Не би могъл да прочете текста на договора за кредит и да осъзнае съдържанието му, нито разбира, как се взема и връща заем.
- Професионална и компетентна преценка на способностите на Н. Т. е направена от в.л. Петкова, изготвила заключение по съдебно-психиатрична експертиза по делото. Съгласно заключението, Т. се затруднява при по-сложни ситуации, изискващи разнообразен житейски

опит и социална компетентност. Емоционално е незрял, наивен, отзивчив и достъпен за външно влияние и контрол. Не е способен да взема самостоятелни решения и не е бил в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си. В открито съдебно заседание вещото лице е уточнило, че Т. разбира, какво прави (вкл. при подписване на документи), но не може да прецени последиците от своите действия; за него е трудно да осмисли договор, и не осъзнава, че с подписването му поема задължение и трябва да върне взетите пари. Направен е извод, че той е невменяем за по-сложна категория действия, каквито са банковите операции, тъй като няма аналитично мислене.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че до поставянето му под ограничено запрещение (т.е. и към момента на сключване на договора) Т. не е бил в състояние да разбира пълноценно своите действия и да осъзнава последиците от тях, а това рефлектира и върху способността му да ги ръководи адекватно. Следователно, налице са предпоставките по чл. 31, ал. 1 от ЗЗД, а предявеният иск за унищожаване на договора на това основание следва да бъде уважен.

3. По евентуалните насрещни иски за унищожаване на договора по чл. 29 и чл. 30 от ЗЗД.

С оглед уважаването на иска по чл. 31 от ЗЗД, не е изпълнено условието за разглеждане на тези иски.

4. По главния и акцесорните обективно кумулативно съединени установителни иски по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, предявени от „Т.Б.А.Б.“ ЕАД срещу Н. Г. Т..

Настоящият съдебен състав не споделя извода на Ихтиманския районен съд, че, при липса на валидно облигационно отношение между страните, установителните иски по чл. 422 от ГПК следва да бъдат отхвърлени изцяло.

Последиците от прогласяване на договора за потребителски кредит за нищожен, както и от унищожаването му, са едни и същи (доколкото недействителността е родово понятие) и са регламентирани с разпоредбите на чл. 23 от ЗПК и чл. 34 от ЗЗД, като се свеждат до връщане на полученото по договора.

При това, съгласно съдебната практика (Решение № 50174 от 26.10.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3855/2021 г., IV г. о., ГК, Решение № 60186 от 28.11.2022 г. на ВКС по т. д. № 1023/2020 г., I т. о., ТК, Решение № 50259 от 12.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3620/2021 г., III г. о., ГК, Определение № 50056 от 30.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 632/2022 г., I т. о., ТК), а ко недействителността на договора се установи в производство по предявен иск по чл. 79 от ЗЗД, „съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит“, както и „предявеният иск следва да бъде уважен с установяване на дължимата на основание чл. 23 ЗПК чиста стойност на кредита, без да е необходимо вземането за чистата стойност да бъде предявено от кредитора с иск по чл. 55 ЗЗД“. Поради това, изричното становище на ИРС,

че не следва да приема за разглеждане евентуалното уточнение на исковата молба, че процесните суми се претендират по реда на неоснователното обогатяване, не е пречка пред установяване и присъждане на чистата стойност на кредита.

В конкретния случай, по делото е доказано не само сключването на процесния договор, но и реалното предаване на заемната сума от 2499 лв. на кредитополучателя чрез закупуване на вещта, за която е бил отпуснат кредитът. Доказателства за това обстоятелство са:

- Декларативното изявление на кредитополучателя на стр. 10 от процесния договор за кредит, което има силата на разписка - извънсъдебно признание на неизгоден за него факт. Декларацията е оспорена заедно със самия договор за кредит и придружаващите го документи, но, съгласно заключението на в.л. Симеонова, подписите са положени именно от ответника Т., поради което тази декларация е годно доказателство за отразените в нея обстоятелства.
- Дубликатът на фактурата за заплащане и получаване на стоката, представен в оригинал и копие с молба вх. № 2462/08.12.2021г. в ИРС, подписан от кредитополучателя и неоспорен от страните.

При тези данни, настоящият съдебен състав не споделя довода на въззиваемия че не бил получил сумата – предмет на договора. А дали се е разпоредил с нея в полза на трети лица (както и отношенията му с тези лица), е извън предмета на настоящото производство.

С оглед гореизложеното, ответникът следва да върне на ищеца сумата 2499 лв. Така, предявеният главен иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, следва да бъде уважен за сумата 2499 лв. и отхвърлен – за разликата до пълния предявен размер от 3404,63лв., а акцесорните икове по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, и чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - да бъдат отхвърлени изцяло.

IV. По разноските

С оглед изхода на делото и направено искане в този смисъл, в полза на жалбоподателя следва да се присъди част от направените от него разноски във въззивното производство, пропорционална на уважената част от жалбата. Такива се установяват в размер на 89,13лв. – държавна такса и 100лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, от които въззиваемият следва да заплати на жалбоподателя част, равна на $(2499/(3404,63+647,63+104,36))*(100+89,13)=(2499/4156,62)*189,13=0,6012096366759531*189,13=113,71$ лв.

С оглед изхода на делото и направено искане в този смисъл, в полза на въззиваемия следва да се присъди част от направените от него разноски във въззивното производство, пропорционална на отхвърлената част от жалбата. Такива се установяват в размер на 520,96 лв. – адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 1 от ЗА, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ в редакцията й към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие, от която сума жалбоподателят следва да заплати на въззиваемия част, равна на $(1-0,6012096366759531)*520,96=207,75$ лв.

Частичната отмяна на обжалваното решение налага преизчисляване на разноските в първоинстанционното производство, както следва:

- В полза на ищеца следва да се присъди част от направените разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, пропорционална на уважената част от исковете, т.е. $(83,13+100)*0,6012096366759531=110,10\text{лв.}$
- Обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която в полза на ответника са били присъдени разноски за разликата над частта от тях, съответстваща на отхвърлената част от исковете, т.е. за разликата над 207,74лв. до 520,92 лв., както и в частта, с която в полза на съда са били присъдени разноски за разликата над частта от тях, съответстваща на отхвърлената част от исковете, т.е. за разликата над 181,85 лв. до 456 лв.

Съгласно т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съдът в исковото производство следва да се с произнесе с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, дори когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. По аргумент от по- силното основание, такъв диспозитив следва да се постанови и при изменение на разноските по заповедта за изпълнение. Поради това и с оглед изхода на делото, в настоящия случай следва да се постанови осъдителен диспозитив за частта от разноските в заповедното производство, съответстваща на уважената част на заявлението. Тъй като присъдените със заповедта за изпълнение разноски са в общ размер на 83,13 лв. (държавна такса) и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение, следва да се постанови осъдителен диспозитив за частта от тях в размер на $(2499/4156,62)*(83,13+50) = 0,6012096366759531*133,13 = 80,04\text{лв.}$

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 53 от 13.04.2022 г., постановено по гр.дело № 863/2021 г. по описа на Районен съд гр. Ихтиман, **В ЧАСТИТЕ МУ**, с които:

- е уважен искът по чл. 26, ал. 2, изречение първо, предложение второ от ЗЗД за прогласяване на нищожността на договор за потребителски кредит № 4001497333 от 06.03.2020г. между „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и Н. Т., като сключен поради липса на съгласие,
- е отхвърлен искът по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД за главница по договор за потребителски кредит № 4001497333 от 06.03.2020г. в размер на 2499 лв.,
- е осъдено „Т.Б.А.Б.“ ЕАД да заплати на адв. Ц. Г. разликата над сумата 207,74 лв. до 520,92 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА,
- е осъдено „Т.Б.А.Б.“ ЕАД да заплати на Ихтиманския районен съд разликата над сумата 181,85 лв. до 456 лв., представляваща държавна такса и разноски в производството по гр.д. 863/2021г. по описа на този

съд,

като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска с правна квалификация чл. 26, ал. 2, изречение първо, предложение второ от ЗЗД за прогласяване на нищожността на договор за потребителски кредит № 4001497333 от 06.03.2020г. между „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и Н. Т., като сключен поради липса на съгласие.

УНИЩОЖАВА договор за потребителски кредит № 4001497333 от 06.03.2020г., сключен между „Т.Б.А.Б.“ ЕАД с ЕИК **** и Н. Г. Т. с ЕГН *****, на основание чл. 31, ал. 1 от ЗЗД поради това, че, към момента на сключването му, Т., макар и дееспособен, не е можел да разбира или да ръководи действията си.

ОСЪЖДА Н. Г. Т. с ЕГН **** да заплати на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД с ЕИК ****, сумата 2499 лв., получена по унищожения договор за потребителски кредит № 4001497333 от 06.03.2020г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (01.04.2021г.) до окончателното ѝ изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 53 от 13.04.2022 г., постановено по гр.дело № 863/2021 г. по описа на Районен съд гр. Ихтиман, в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА Н. Г. Т. с ЕГН **** да заплати на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД с ЕИК **** разноски във въззивното производство в размер на 113,71 лв. – пропорционално на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА „Т.Б.А.Б.“ ЕАД с ЕИК **** да заплати на адвокат Ц. М. Г. със служебен адрес гр. С., ул. „К.“ № 8, разноски във въззивното производство в размер на 207,75лв., представляващи част от адвокатското възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА, пропорционална на отхвърлената част от жалбата.

ОСЪЖДА Н. Г. Т. с ЕГН **** да заплати на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД с ЕИК **** разноски в първоинстанционното производство в размер на 110,10 лв.

ОСЪЖДА Н. Г. Т. с ЕГН **** да заплати на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД с ЕИК **** разноски в заповедното производство в размер на 80,04 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____